

WATERGATE

Kartami řízená hra pro 2 hráče
o nejznámějším z politických skandálů

autor **Matthias Cramer**

HISTORIE

V červnu 1972 bylo ve washingtonské budově Watergate zatčeno pět mužů. To, co vypadalo jako třetířadý pokus o vzloupání do sídla Demokratického národního výboru, přinutilo novináře z listu Washington Post, Boba Woodwarda a Carla Bernsteina, zahájit pečlivé pátrání. V následujících dvou letech zjistili, že oněch pět mužů bylo řízeno přímo z Bílého domu za účelem špehování politických oponentů. Následkem toho prezident Nixon v roce 1974 odstoupil z úřadu, aby se vyhnul impeachmentu.

CÍL HRY

Ve hře WATERGATE zaujme jeden z hráčů roli redaktora novin, zatímco druhý ztělesní Nixonovu administrativu. Každá strana má svou vlastní sadu karet. Aby zvítězila Nixonova administrativa, musí si vybudovat dostatečný vliv ještě před koncem volebního období, zatímco redaktor musí získat dostatek důkazů, aby propojil dva informátory přímo s osobou prezidenta. Administrativa bude pochopitelně dělat vše, co je v jejích silách, aby důkazy zničila. Může tajný zdroj, známý jako Deep Throat čili Hluboké hrdlo, vychýlit váhy? Začíná napínavý závod s časem.

KOMPONENTY

1 herní plán

1 karta vlivu „Nixonova administrativa“

1 karta vlivu „redaktor“

20 karet „Nixonovy administrativy“

20 karet „redaktora“

9 žetonů vlivu

1 karta iniciativy

1 přehledová karta

1 žeton iniciativy

36 žetonů důkazů

7 žetonů fotografií

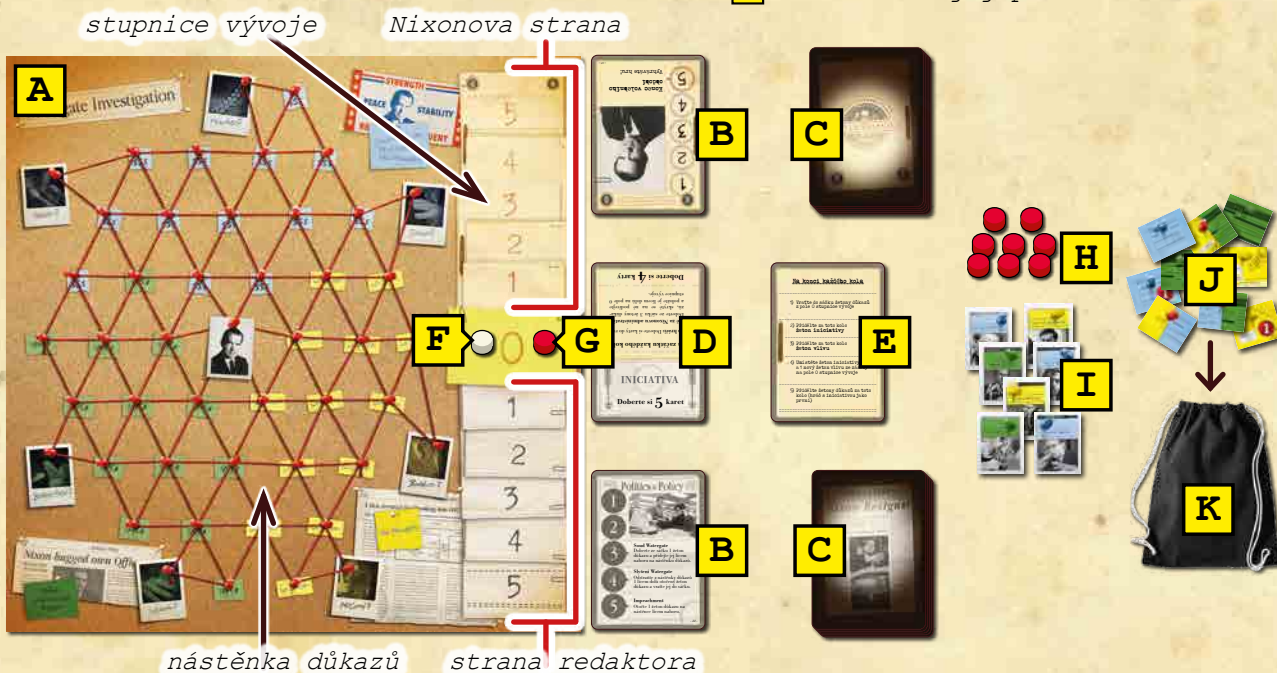

1 sáček

PŘÍPRAVA HRY

- 1) Určete, kdo bude hrát za redaktora a kdo za Nixonovu administrativu (dále jen „Nixon“).
- 2) Umístěte **herní plán** **A** mezi vás tak, aby jej redaktor viděl ze správné strany a Nixon „vzhůru nohama“.
- 3) Vezměte si balíček 21 karet podle své role.
- 4) Umístěte svou **kartu vlivu** **B** lícem nahoru vedle stupnice vývoje na své straně plánu.
- 5) Zamíchejte svých 20 **karet** a umístěte je před sebe lícem dolů jako svůj osobní **dobírací balíček** **C**.
- 6) Vedle pole „0“ stupnice vývoje položte mezi karty vlivu lícem nahoru **kartu iniciativy** **D** tak, aby šipky směřovaly k redaktorovi. Vedle ní položte **přehledovou kartu konce kola** **E**.
- 7) Umístěte **žeton iniciativy** **F** a 1 **žeton vlivu** **G** na pole 0 stupnice vývoje. Poblíž vytvořte zásobu zbývajících 8 **žetonů vlivu** **H**.
- 8) Vytvořte zásobu 7 **žetonů fotografií** **I**. Toto je zásoba „potenciálních informátorů“.
- 9) Vložte 30 **žetonů důkazů** **J** do **sáčku** **K** a umístěte jej poblíž.

PRŮBĚH HRY

WATERGATE se hraje na předem neurčený počet kol. Každé kolo se skládá z následujících tří fází:

A) Úvodní fáze

Hráči si dobírají karty do ruky a na stupnici vývoje pokládají nové žetony důkazů.

B) Karetní fáze

Hráči se střídají v zahrání a vyhodnocení vždy jedné karty, dokud nevyčerpají všechny karty v ruce.

C) Fáze zhodnocení

Jsou přiděleny iniciativa, vliv a žetony důkazů podle toho, na které straně stupnice se nacházejí.

Hra končí okamžitým **vítězstvím pro Nixona**, pokud..

se Nixonovi podařilo na jeho kartu vlivu umístit 5 žetonů vlivu.

Hra končí okamžitým **vítězstvím pro redaktora**, pokud..

jsou na nástěnce s důkazy alespoň 2 informátoři (lícem nahoru otočené žetony fotografií) spojeni řadou lícem nahoru otočených důkazů s fotografií Nixona uprostřed.

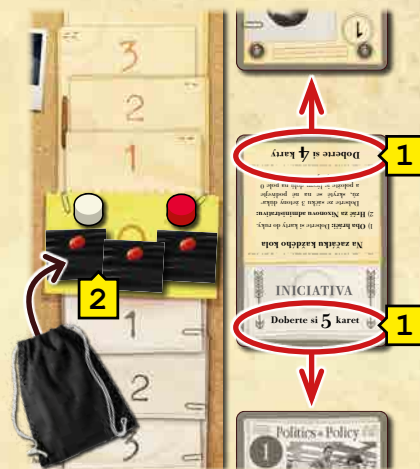

A) Úvodní fáze

Proveďte následující 2 kroky:

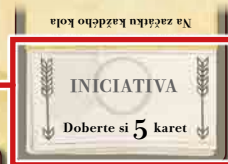
1) Oba hráči: Podívejte se na kartu iniciativy směřující k vám a doberte si ze svého balíčku právě tolik karet, kolik je na ní uvedeno (buď 4, nebo 5). Tyto karty si vezměte do ruky tak, aby je soupeř neviděl. Pokud je váš osobní balíček prázdný, zamíchejte odhozené karty (použité během hry) a vytvořte nový, lícem dolů otočený balíček.

2) Pouze Nixon: Doberte ze sáčku 3 žetony důkazů a skrytě se na ně podívejte. Poté je položte **lícem dolů** na pole 0 stupnice vývoje. *Nixon se může na žetony na stupnici vývoje kdykoli podívat. Redaktor nesmí.*

B) Karetní fáze

Počínáje hráčem, který má iniciativu (směřují k němu šipky na kartě iniciativy), se hráči střídají v tazích, dokud jim nedojdou karty v ruce.

Ve svém tahu musí hráč zahrát **JEDNU** kartu z ruky.

Každá karta obsahuje dvě části:

• **hodnotu**

a

• **akci**

Z těchto dvou částí musíte **JEDNU** použít.

Poznámka:
Každá karta má na spodní straně rovněž doprovodný text, ten ovšem nemá na hru žádný vliv.

HODNOTA

Pokud se rozhodnete použít hodnotovou část karty, posuňte **1 žeton** na **stupnici vývoje směrem k sobě** o tolik polí, kolik uvádí hodnota karty (1-4). Můžete si vybrat žeton iniciativy , žeton vlivu nebo žeton důkazu.

Pokud posunete žeton důkazu, mějte na paměti následující pravidla:

Ve hře jsou 3 základní typy žetonů důkazů, každý v určité barvě -

Modrý (představuje prověření Nixonovy kampaně za znovuzvolení)

Žlutý (představuje plány komplexu Watergate)

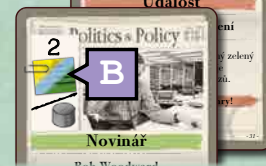
Zelený (představuje přepisy Nixonových nahrávek z Bílého domu)

Jsou zde rovněž dvoubarevné žetony, u kterých můžete využít jednu z jejich barev.

Pokud se rozhodnete použít hodnotu karty k posunutí žetonu důkazu, musí to být žeton stejné barvy, jaká je uvedena na kartě **A**, nebo dvoubarevný žeton obsahující danou barvu.

Pokud máte žolíka (karta se všemi 3 barvami) **B**, můžete posunout 1 žeton důkazu jakékoli barvy.

Podle následujících pravidel můžete posunout i **lícem dolů** otočený žeton důkazu.

V roli Nixona můžete posunout **lícem dolů** otočený žeton pomocí karty v barvě žetonu: příslušný žeton otočte lícem nahoru a posuňte o příslušnou hodnotu. (Pamatujte, že se vždy můžete na lícem dolů otočené žetonu podívat.)

Pokud chcete posunout **lícem dolů** otočený žeton **v roli redaktora**, zeptejte se Nixona, zda se na stupnici nachází žeton v barvě vaší karty (pokud máte žolíka, jmenujte konkrétní barvu). Pokud tam žeton uvedené barvy je, Nixon jej musí otočit a posunout o příslušný počet polí k vám. Pokud se na stupnici nenachází lícem dolů otočený žeton uvedené barvy (což vám Nixon sdělí), můžete místo toho posunout žeton iniciativy, žeton vlivu nebo již lícem nahoru otočený důkaz dané barvy (nebo v případě žolíka jakékoli barvy).

PŘÍKLAD:

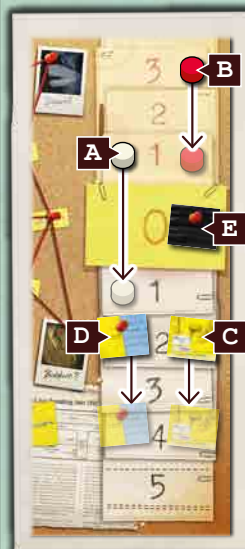
Redaktor použije hodnotu této karty a posune tak **jeden** z následujících žetonů na stupnici vývoje o **2 pole** směrem k sobě:

- žeton iniciativy **A**,
- žeton vlivu **B**,
- žlutý žeton důkazu **C** (jelikož odpovídá barvě na kartě) nebo
- žlutý/modrý žeton důkazu **D** (jelikož jedna z jeho barev odpovídá barvě na kartě).

Pokud by chtěl redaktor posunout lícem dolů otočený žeton důkazu **E**, musel by se nejprve zeptat Nixona, zda je na tomto žetonu žlutá.

Pokud ano, Nixon jej musí otočit a posunout o dvě pole blíže k redaktorovi.

Pokud není, redaktor bude muset zvolit jednu z možností uvedených výše.

DŮLEŽITÉ: Poté, co použijete **hodnotu karty**, odložte ji lícem nahoru na svůj osobní **odhazovací balíček**. (Pokud je to vaše první odhozená karta, položte ji lícem nahoru vedle svého dobíracího balíčku, čímž vytvoříte svůj odhazovací balíček.)

Posunutí žetonu na páté pole vaší strany:

Pokud se vám podaří dostat žeton na **pole 5** vaší strany stupnice vývoje, případný pohyb navíc je ztracen a tento **žeton ihned získáte**. Pokud získáte žeton tímto způsobem, pro daný typ žetonu se řiďte pravidly v zeleném rámečku na stranách 9 a 10.

Pozor: Jakmile hráč žeton získá, vezme si jej ze stupnice, a tudíž jím nelze již dále pohybovat.

AKCE

Pokud se rozhodnete použít akční část karty, řiďte se následujícím postupem.

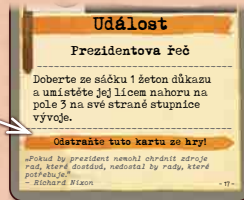
Ve hře rozlišujeme tři druhy akcí:

UDÁLOSTI

Většina karet ve hře obsahuje události.

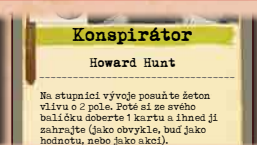
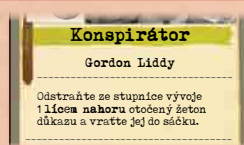
Tyto karty musíte po použití jejich akce **odstranit** ze hry (tedy zpět do krabice).

Pouze událost „Gambit“ nabízí jinou možnost (viz stranu 15).

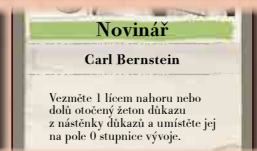
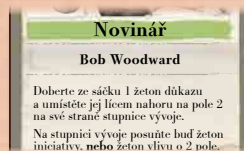
KONSPIRÁTOŘI

Konspirátory má pouze Nixon. Poté, co použije akci konspirátora, je karta umístěna do jeho **odhazovacího balíčku**.

NOVINÁŘI

Novináře má pouze redaktor. Poté, co použije akci novináře, je karta umístěna do jeho **odhazovacího balíčku**.

Pozor:

- Některé karty uvádějí **požadavek**, který je nutno splnit pro použití jejich akce.

- Některé karty jsou **karty reakcí**. Jejich akci můžete použít pouze jako přímou reakci na kartu zahraniou soupeřem.

Pozor: Když vyhodnocujete akci karty, musíte plně vyhodnotit všechny dostupné instrukce. Instrukce, kterými se nemůžete řídit (například proto, že žeton, jež máte posunout, není přítomen), můžete ignorovat.

Postupy popsané na většině karet by měly být zřejmé. Na následující straně navíc naleznete vysvětlení nejběžnějších postupů. Rovněž v dodatku k pravidlům (od strany 11) najdete historické pozadí a objasnění pravidel tam, kde je to nutné.

Některé z nejčastějších postupů

Na stupnici vývoje posuňte žeton vlivu a 2 žetony důkazů každý o 2 pole.

Pokud vám postup říká, že máte posunout určitý žeton o „x polí“, posuňte tento žeton o daný počet polí **směrem k sobě**.

Posuňte žeton vlivu na pole 5 na své straně stupnice vývoje.

Pokud postup označí konkrétní pole na stupnici vývoje, posuňte žeton **na toto pole**.

Na stupnici vývoje posuňte libovolný počet žetonů důkazů celkem v součtu o 4 pole.

Pokud vám postup říká, abyste posunuli více žetonů důkazů, můžete zvolit ze všech dostupných žetonů na stupnici, ať již jsou umístěny lícem nahoru, či dolů (pokud postup výslovně neurčí které).

Pozor: Pokud posunujete žeton důkazu otočený lícem dolů, musíte jej otočit **lícem nahoru**.

- Na stupnici vývoje posuňte:
- žeton iniciativy o 3 pole,
 - 1 lícem nahoru otočený žeton důkazu o 2 pole,
 - 1 lícem dolů otočený žeton důkazu

Zajistěte si podporu Rose Mary Woodsové

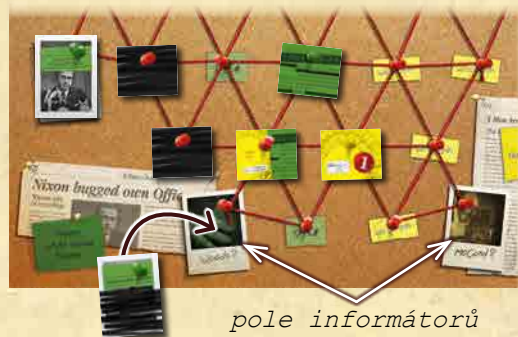
Požadavek: Fotografie Woodsové musí být v zásobě potenciálních informátorů.

Přidejte její fotografii lícem dolů na nástěnku důkazů. Na stupnici vývoje posuňte žeton iniciativy nebo žeton vlivu o 1 pole.

Odstraňte tuto kartu ze hry!

Pokud postup říká „přidejte fotku na nástěnku důkazů“, znamená to, že musíte vzít žeton fotografie jmenované osoby ze zásoby potenciálních informátorů a umístit jej na pole tohoto informátora (označené jeho příjmením). Redaktor vždy umísťuje fotografie lícem nahoru (jako důvěryhodné informátory), zatímco Nixon je umísťuje lícem dolů.

Pozn.: Jména informátorů jsou na žetonech v originálním znění (tedy bez českého -ová u žen).

pole informátorů

Doberte ze sáčku 1 žeton důkazu a přidejte jej lícem nahoru na nástěnku důkazů.

Pokud postup říká „přidejte důkaz na nástěnku důkazů“, řiďte se pravidly v zeleném rámečku „Přidání žetonu důkazu na nástěnku důkazů“ na straně 10.

Další poznámky:

Oba hráči se mohou kdykoli podívat na lícem dolů otočený žeton důkazu umístěný **na nástěnce důkazů**.

Oba hráči se mohou kdykoli podívat na karty v obou odhazovacích balíčcích nebo na karty odstraněné ze hry (ale nikdy na karty v dobíracích balíčcích).

C) Fáze zhodnocení

Jakmile žádnému hráči nezbývají v ruce karty, pomocí následujících 5 kroků v daném pořadí proveďte fázi zhodnocení:

1) Vraťte neutrální žetony důkazů do sáčku

Pokud zůstaly na poli 0 stupnice vývoje nějaké žetony důkazů (ať již lícem nahoru, či dolů), vraťte je do sáčku.

2) Přidělte žeton iniciativy za toto kolo

Dejte žeton iniciativy tomu hráči, na jehož straně stupnice vývoje se nachází.

Získání žetonu iniciativy

Pokud získáte žeton iniciativy, vezměte jej ze stupnice vývoje a položte jej na kartu iniciativy. Poté otočte kartu iniciativy tak, aby šipky směřovaly k vám (je-li to nutné). To značí, že nyní máte iniciativu vy.

Pokud se žeton iniciativy nachází na poli 0, pak jej získá hráč, který v tomto kole iniciativu **neměl**.

Pokud některý z hráčů získal žeton iniciativy již dříve během tohoto kola (viz stranu 6), tento krok přeskočte.

3) Přidělte žeton vlivu za toto kolo

Dejte žeton vlivu tomu hráči, na jehož straně stupnice vývoje se nachází.

Získání žetonu vlivu

Pokud získáte žeton vlivu, vezměte jej ze stupnice vývoje a položte jej na svou kartu vlivu na pole s **nejnižším** volným číslem. Pokud je u tohoto pole uveden nějaký postup, řiďte se jím.

Jestliže redaktor získá žeton vlivu a na jeho kartě již není volné pole, odstraňte tento žeton ze hry!

Pokud se žeton vlivu nachází na poli 0, **nezíská** jej žádný hráč, ale je vrácen do zásoby.

Pokud některý z hráčů získal žeton vlivu již dříve během tohoto kola (viz stranu 6), tento krok přeskočte.

PŘEHLED KARET A HISTORICKÉ INFORMACE

INFORMÁTOŘI

Zdroj: Getty Images

Rose Mary Woodsová

Woodsová pracovala jako Nixonova sekretářka od roku 1951 do konce jeho politické kariéry. Byla oddanou spolupracovnicí, jednou z jeho nejbližších jak osobně, tak profesně. Historici se domnívají, že tato oddanost vedla k jejímu svědectví před velkou porotou ve věci osobní odpovědnosti za neúmyslné vymazání zvukové nahrávky z 20. června 1972. Její popis, jak k tomu došlo, je označován jako „Rose Mary Stretch“, Rose Maryino natažení.

Zdroj: www.fordlibrarymuseum.gov

Zdroj: Getty Images

Alexander Butterfield

Ambice Alexandera Butterfielda, držitele Záslužného leteckého kříže za službu ve Vietnamu, vedly k tomu, že požádal svého přítele Boba Haldemana o pozici v administrativě, kde by mohl rozvíjet svou kariéru. Stal se náměstkem prezidentova sekretáře. Ačkoli Butterfield nebyl přímo zapojen do aféry Watergate, vyvolal Nixonův pád, když doznal, že na prezidentův přímý příkaz instaloval v Oválné pracovně nahrávací systém. Při výslechu v Senátu existenci tohoto nahrávacího systému potvrdil.

Zdroj: Getty Images

Hugh Sloan

Sloan byl pokladníkem Výboru pro znovuzvolení prezidenta. Woodward a Bernstein jej popsali jako jednu z mála upřímných osob, s nimiž dělali rozhovory. Sloan podle nich netušil o vniknutí do Watergate a později z etických důvodů ze své pozice ve výboru odstoupil. Sloan byl pro deník Washington Post velmi důležitým zdrojem. Po opuštění Washingtonu se se svou ženou Deborah usadil v Michiganu, kde se starali o rodinu.

Zdroj: Getty Images

Martha Mitchellová

Martha, manželka nejvyššího státního zástupce Johna Mitchella, se stala jednou z obětí aféry Watergate. Tuto veřejně známou osobu pejorativně označovali jako „Ústa jihu“. Mitchellová byla známa tím, že odposlouchávala záležitosti svého manžela, a byla pro novináře zdrojem informací ještě před vloupáním do Watergate. Po zjištění, že spolupracovníci jejího manžela byli do vloupání zapojeni, se Martha obrátila na jeden ze svých kontaktů, reportérku Helen Thomasovou. John Mitchell si byl vědom rizik jejího mluvení a požádal bývalého agenta FBI Stephena Kinga, aby jí ve vypovídání zabránil. Zatímco hovořila s Thomasovou, King vytrhl telefon ze zdi. Poté byla Martha proti své vůli zadržována a psychiatrem držena pod sedativy. Nixonovými spolupracovníky byla následně diskreditována pro údajné problémy s pitím.

John Dean

Dean byl v letech 1970-73 právním poradcem Bílého domu. Jako důležitý hráč se zúčastnil cesty k aféře Watergate, byl i jednou z klíčových postav následného pádu Nixonova a dalších. Dean se stal právním poradcem Bílého domu poté, co byl John Ehrlichman jmenován na post hlavního poradce pro domácí záležitosti. Dean byl spolu s dalšími zapojen do operací získávání informací, které nakonec vedly ke skandálu Watergate. Po nezdařené loupeži hrál Dean zásadní roli v krytí, včetně angažování zastupujícího ředitele FBI Patricka Graye v ničení důkazů. Právě jeho aktivity s Grayem později vedly k Deanovu přímému obvinění z účasti na krytí. Jelikož se Dean obával, že se stane obětí beránkem, začal spolupracovat s vládními úřady, i když stále sloužil jako Nixonův právní poradce. Výměnou za svou výpověď před velkou porotou byl uznán vinným z jediného zločinu. Jeho výpověď byla klíčová při obvinění dalších osob zapojených v krytí.

Alfred Baldwin

Dne 26. května 1972 se bývalý agent FBI Alfred Baldwin, James McCord, Gordon Liddy a Howard Hunt sešli v pokoji 419 hotelu Howard Johnson, stojícího naproti komplexu Watergate. V noci vloupání do komplexu sloužil Baldwin jako „muž ve stínu“, který komunikoval s lupiči vysílačkou. Po jejich zatčení se údajně zásadně podílel na likvidaci fyzických důkazů z vloupání, ačkoli nikdy nebyl z ničeho obviněn. V říjnu 1972 vyšel v Los Angeles Times s Baldwinem rozhovor, který vedl k dalšímu vyšetřování.

James McCord

V čase aféry Watergate byl James McCord bývalý agent CIA se specializací na elektronická odposlouchávací zařízení. Po odchodu z CIA jej v lednu 1972 najal Republikánský národní výbor a Výbor pro znovuzvolení prezidenta na zajištění bezpečnosti. McCord byl jedním z pěti lupičů zatčených 17. června 1972. Byl uznán vinným ze spiknutí, vloupání a odposlechů, později však tvrdil, že byl k doznání donucen Johnem Deaneem a Johnem Mitchellem. V dopise oblastnímu soudci Johnu Siricovi obvinil McCord z účasti na likvidaci důkazů několik vysokých úředníků administrativy. Dopis způsobil, že se McCord stal spolupracujícím svědkem proti administrativě a jeho trest byl zkrácen z 25 let na již odpykanou dobu.

Deep Throat

Deep Throat (Hluboké hrdlo) byla přezdívka Marka Felta, zvláštního agenta a od května 1942 do června 1973 pomocného ředitele FBI. Felt je obecně považován za nejdůležitější zdroj reportáží Boba Woodwarda a Carla Bernsteina. Jeho identita byla známa Woodwardovi a Bernsteinovi, ale pro veřejnost zůstal anonymní třicet let, až do potvrzení jeho totožnosti v roce 2005. Během vyšetřování se Felt nacházel na významné pozici v FBI a měl přístup ke všem nálezům úřadu. Felt se setkal s Woodwardem kolem roku 1970 a sloužil mu jako anonymní informátor pro reportáže ještě před Watergate. Po vloupání Woodward Felta kontaktoval a společně sestavili protokoly pro utajená setkání, kde se Felt dělil o zjištění získaná během vyšetřování FBI. Ačkoli Nixon a další podezřívali Felta z vynášení informací, nebyli schopni toto podezření potvrdit ani zabránit dalším únikům. Svou nejslavnější frázi, „Pátrejte po penězích!“ (karta 42), která zřejmě nasměrovala Woodwarda na správnou stopu a kterou proslavil film Všichni prezidentovi muži (1976), však Felt ve skutečnosti nejspíš neprošel.

KONSPIRÁTOŘI

Zdroj: Getty Images

Howard Hunt

E. Howard Hunt byl spisovatel a důstojník CIA, kde pracoval více než třicet let, než v roce 1970 odešel. Před odchodem z CIA se Hunt spřátelil s Chuckem Colsonem, který se podílel na Nixonově prezidentské kampani. Později byl Colsonem, jenž v té době pracoval jako zvláštní poradce prezidenta Nixona, najat, aby se zapojil do činnosti zvláštní vyšetřovací služby Bílého domu. Hunt vedl vloupání do psychiatrické ordinace, kde hledal informace o Danielu Ellsbergovi (který vynesl tzv. Pentagon Papers), používal převleky a další nástroje, aby získal citlivé informace o Edwardu Kennedym a nakonec zorganizoval „napíchnutí“ Demokratického národního výboru ve Watergate. Hunt spolu s Liddym a pěti lupiči byli prvními osobami obviněnými velkou porotou 15. září 1972. Odhalení plateb za mlčení Hunta a lupičů bylo klíčovou informací, kterou získal Washington Post a která odhalila krytí celého spiknutí.

Pozor: Pokud používáte akční část této karty, nejprve posuňte žeton vlivu. I pokud již někdo žeton získal dříve během tohoto kola, doberte a zahrajte horní kartu ze svého balíčku.

Zdroj: Getty Images

Gordon Liddy

Bývalý agent FBI G. Gordon Liddy sloužil v Bílém domě jako šéf skupiny tzv. instalatérů a byl najat Huntem. Liddy organizoval vloupání do Watergate spolu s Huntem a byl zatčen poté, co přiznal, že na vloupání dohlížel. Byl odsouzen za spiknutí, vloupání a nezákonný odposlech ke dvaceti letům vězení, ale tento rozsudek prezident Jimmy Carter později změnil, takže Liddy si odseděl pouze asi čtyři a půl roku. I když byl zpočátku loajální, v roce 1980 všechno „vyklopil“ v autobiografii s názvem Vůle (Will).

Zdroj: Getty Images

Chuck Colson

Charles Colson (řечený Chuck) pracoval jako zvláštní poradce prezidenta Nixona v letech 1969–1973. Colson byl popisován jako vládní „génius zla“ a prezidentův ranař. V roce 1971 napsal interní dokument známý jako Seznam Nixonových nepřátel. Colson pomáhal vyvolávat nepokoje proti odpůrcům války ve Vietnamu a byl odpovědný za mnohé další nekalé aktivity. Najal Howarda Hunta, jenž později zorganizoval vloupání do Watergate. Colson byl nakonec obviněn z krytí těchto vloupání. Ve svém pozdějším životě se stal evangelíkem, zabýval se zlepšením pomoci odsouzeným a reformou vězeňství.

Zdroj: Getty Images

Bob Haldeman

Harry Robins Haldeman (řечený Bob) zastával v Bílém domě pozici personálního ředitele prezidenta Nixona v letech 1969–1973. Jako republikánský politický operativce vedl Nixonův boj o křeslo guvernéra státu Kalifornie v roce 1962 a podílel se na krytí po Watergate. V nahrávce z 23. června 1972, nazvané Smoking Gun (Zbraň, z níž se ještě kouří), se Nixon domlouvá s Haldemanem na maření spravedlnosti plánováním kontaktu s CIA. Ta měla zatlačit na FBI, aby zastavila vyšetřování aféry Watergate s tím, že se jedná o otázku národní bezpečnosti. Tato konspirace vedla k vytvoření jednoho ze základních článků ústavní žaloby proti Nixonovi a Haldemana přivedla na osmáct měsíců do vězení.

Zdroj: Getty Images

John Ehrlichman

John Ehrlichman byl poradcem prezidenta a členem Rady pro domácí záležitosti; zásadně rozvíjel Nixonovu domácí politiku. Pracoval pro Nixona od roku 1960, načež se v roce 1969 připojil k jeho administrativě. Ehrlichman byl jednou z klíčových figur při vytvoření skupiny „instalatérů“, která nakonec zorganizovala vloupání do Watergate. Rovněž byl účastníkem krycích operací v následující aféře. Nakonec byl odsouzen za spiknutí, křivou přísahu a maření úředního výkonu.

John Mitchell

John Mitchell vykonával v období mandátu prezidenta Nixona v letech 1969–1972 funkci nejvyššího státního zástupce; předtím pracoval jako ředitel Nixonovy volební kampaně v roce 1968, byl prezidentovým osobním přítelem a sloužil i jako ředitel kampaně za Nixonovo znovuzvolení v roce 1972. Ihned po vloupání do Watergate si zajistil pomoc bývalého agenta FBI Stephena Kinga, aby se jeho žena Martha o skandálu nedozvěděla a aby nehovořila s novináři. Mitchell byl osobně zapojen do plánování schůzek ohledně vniknutí do Demokratického národního výboru. Nejméně třikrát se setkal s prezidentem za účelem maření vyšetřování. Byl shledán vinným ze spiknutí, maření spravedlnosti a křivé přísahy a strávil ve vězení devatenáct měsíců.

Pozor: Tato karta je kartou reakce. Její akční část můžete použít pouze jako přímou odpověď na redaktorovo použití **akční části** karty **UDÁLOSTI**. Zahrání Johna Mitchella tuto akci zcela zruší. Redaktor poté musí nevyužitou kartu odložit na svůj odhazovací balíček. Můžete použít Johna Mitchella jako reakci na UDÁLOST Masová demonstrace (k provedení akce zablokované Masovou demonstrací), ale ne na NOVINÁŘE Bena Bradleeho.

NOVINÁŘI

Bob Woodward

Narodil se v Genevě ve státě Illinois, studoval historii a anglickou literaturu na Yaleově univerzitě. Promoval v roce 1965 a poté sloužil pět let v americkém námořnictvu, kde dosáhl hodnosti poručíka. Po svém propuštění získal v roce 1971 místo redaktora v deníku Washington Post. Woodward měl spolu s Carlem Bernsteinem zpravovat veřejnost o vloupání do budovy Watergate ze 17. června 1972. Woodwardův investigativní přístup a využití důvěrného anonymního zdroje přezdívaného Deep Throat byly nepostradatelné pro uznání Nixona a Bílého domu zodpovědnými za celou aféru a pro konec Nixonovy administrativy.

Carl Bernstein

Bernstein vyrostl v Silver Spring ve státě Maryland, kde v šestnácti letech zahájil svou novinářskou kariéru jako poslíček pro večerník Washington Star. Ačkoli nikdy nedokončil vysokou školu, jeho hvězda začala stoupat poté, co získal cenu za investigativní žurnalistiku při práci pro Elizabeth Daily Journal v New Jersey. V roce 1966 přišel do Washington Post jako redaktor lokálního zpravodajství. Bernstein s Woodwardem byli přiděleni na vyšetřování vloupání do Watergate den po zatčení. Bernsteinův investigativní přístup, zejména výsledování fondů, z nichž byli lupiči vyplaceni, a jejich spojení s Nixonovou kampaní za znovuzvolení, informoval veřejnost o roli Nixonovy administrativy v tomto spiknutí.

Ben Bradlee

Bradlee byl šéfredaktorem deníku Washington Post v letech 1968–1991. Ačkoli se narodil do bohaté bostonské rodiny, většinu majetku jeho rodina ztratila následkem velké hospodářské krize. Bradlee nastoupil na Harvard, poté sloužil v úřadu pro námořní zpravodajství. Bojoval ve druhé světové válce, zejména na pacifickém válčišti. Po návratu z války začal v roce 1948 pracovat jako reportér Washington Post. Bradlee krátce pracoval ve vládě, než se vrátil k žurnalistice v redakci týdeníku Newsweek; později se stal šéfredaktorem Washington Post. Byl zodpovědný za dohled nad Woodwardem a Bernsteinem při jejich vyšetřování Nixonovy administrativy. Jeho práce pomohla zajistit, že reportáže byly dokončeny a publikovány i přes otevřený i skrytý tlak ze strany Nixonovy administrativy a dalších.

Pozor: Tato karta je kartou reakce. Její akční část můžete použít pouze jako přímou odpověď na Nixonovo použití akční části karty KONSPIRÁTORA. Zahrání Bena Bradleeho tuto akci zcela zruší. Nixon poté musí použítou kartu KONSPIRÁTORA odstranit zcela ze hry. Můžete použít Bradleeho jako re-reakci na KONSPIRÁTORA Johna Mitchella (k provedení akce zablokované Johnem Mitchellem).

DALŠÍ KARTY

Operace Gemstone

Operace Gemstone byla série zamýšlených tajných nebo ilegálních činů na podrytí opozice. Jako první ji navrhli Gordon Liddy, John Mitchell, John Dean a Jeb Magruder.

Gambit

Pozor: Když hrajete akční část této karty, existuje alternativa k jejímu odstranění ze hry. Pokud máte ve stejnou chvíli ve ruce KONSPIRÁTORA, můžete ze hry odstranit jeho kartu a Gambit odložit na svůj odhazovací balíček. Pamatujte, že pokud tak učiníte, budete mít pro toto kolo o jednu kartu méně.

Skvělá nálada

Pozor: Nemůžete použít akční část této karty ve svém prvním tahu kola. Pokud kartu zahrajete a použijete její akci (ve druhém nebo pozdějším tahu), zbytek kola může redaktor hrát své karty UDÁLOSTI pouze pro jejich hodnotu (tedy nikoli akci). Karty NOVINÁRE může hrát i pro jejich akční část.

Podrobnosti z historie tohoto tématu naleznete na straně 17.

Podrobnosti z historie tohoto tématu naleznete níže na této straně.

Podrobnosti z historie tohoto tématu naleznete na straně 21.

požit Masovou demonstraci jako re-reakci na KONSPIRÁTORA Johna Mitchella (k provedení akce zablokované Johnem Mitchellem).

Masová demonstrace

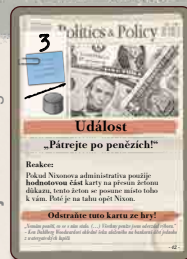
Pozor: Tato karta je reakce. Její akční část můžete použít pouze jako přímou odpověď na Nixonovo použití **akční části** karty KONSPIRÁTORA. Zahrání Masové demonstrace tuto akci zcela zruší. Nixon poté musí použítou kartu KONSPIRÁTORA odstranit zcela ze hry. Můžete

Zvláštní případ: Pokud Nixon zahraje kartu KONSPIRÁTORA John Mitchell jako reakci na opětovné použití akce z již dříve odstraněné karty, ve skutečnosti zruší použití akce z karty „Systém funguje“.

Systém funguje

Pozor: Když použijete akční část této karty, prohlédněte si všechny SVĚ karty odstraněné ze hry. Vyberte si jednu z nich a ihned proveďte její akci, jako byste ji právě zahráli (nemůže to být reakce). Poté odstraňte vybranou kartu ze hry spolu s kartou „Systém funguje“.

„Pátrejte po penězích!“

Pozor: Tato karta je karta reakce. Můžete použít její akční část jako přímou odpověď na Nixonovo použití **hodnoty** karty k posunutí **žetonu důkazu**. Jakkmile Nixon posune žeton důkazu, zahrajte tuto kartu a pohyb zrušte. Poté posuňte stejný žeton důkazu z jeho původní pozice o tolik polí směrem k sobě, kolik uvádí hodnota Nixonovy karty. Poté musí Nixon odložit svou nevyužitou kartu na odkládací balíček.

„Třetířadá vloupačka“

Příběh za aférou Watergate

Úvod:

Watergate, jenž je spojen s pravděpodobně nejvýznamnějším politickým skandálem v historii Spojených států, je komplex budov s byty, kancelářemi a hotelem. Byl postaven na břehu řeky Potomac na místě staré washingtonské plynárny v letech 1963-1971. V roce 1972 byl Watergate zářným důkazem rozvoje města,

kteřé se potýkalo s následky rasových nepokojů v roce 1968 a s pokračujícími protesty proti válce ve Vietnamu. Na začátku roku 1972 by nikdo nepředpokládal, že se Watergate stane synonymem pro korupci, špinavé politické triky, manipulaci voleb a rezignaci amerického prezidenta.

Předehra:

Aféra Watergate¹ měla své kořeny ve zveřejnění tzv. Pentagon Papers². Oficiálně byly označeny jako Report of the Office of the Secretary of Defence Vietnam Task Force (Zpráva skupiny Vietnam Task Force úřadu ministerstva obrany) a představovaly podrobný popis americké politické a vojenské angažovanosti ve Vietnamu od 2. světové války po začátek války ve Vietnamu. Autoři měli přístup k přísně tajným³ materiálům a bez servítek napsali důkladnou analýzu. Jedním z analytiků byl i **Daniel Ellsberg**, bývalý důstojník námořnictva s doktorátem z Harvardu. Pracoval v Rand Corporation jako vojenský analytik a začal cítit rozčarování z války ve Vietnamu. Obzvláště byl zděšen tím, jak USA v době od Eisenhowerovy administrativy po tu Johnsonovu využívaly svou sílu k dosazení Ngo Dinh Diema k moci a udržovaly jej tam, dokud nebyl v roce 1963 svržen a zavražděn. Diemovo zavraždění bylo možné pouze s pomocí USA. Ellsberg a jeho přítel Anthony Russo v roce 1969 celou zprávu pečlivě okopírovali.

Prezident Nixon si zpočátku užíval ostudu, kterou Pentagon Papers způsobily demokratům (obzvláště Kennedymu a Johnsonovi), ale potom se začal obávat, že by další publikování utajených materiálů mohlo ohrozit jeho pozici na světové scéně a křehká vyjednávání s Čínou, která v té době probíhala. Souběžně se i Nixonova administrativa potýkala s mnoha úniky informací, proto zveřejnění Pentagon Papers tyto obavy ještě prohloubily. Ve snaze zdiskreditovat Ellsberga se Nixonův poradce **John Ehrlichman** nejprve pokusil získat jeho psychiatrickou dokumentaci, vytvořenou Federálním úřadem pro vyšetřování, ale když FBI nevyprodukovala nic užitečného, byli povoláni „instalatéři“.

Instalatéři:

Skupinu „instalatéřů“⁴ vedl bývalý agent CIA, pracující jako tajný politický operativec. Jejím úkolem bylo zabránit únikům informací z Bílého domu a provádět tajné politické operace známé jako „špinavé triky“. Instalatéři byli placeni z prezidentova účtu pro znovuzvolení. Během prezidentských voleb v roce 1972 našli způsob, jak pošpinit dva demokratické kandidáty, kteří poté závod vzdali, a ponechali tak Nixonovi

jako demokratického oponenta pouze nevýrazného senátora McGoverna z Jižní Dakoty.

Instalatéři se rozhodli vloupat do psychiatrické ordinace, aby získali více informací o Ellsbergovi. Po několika zpackaných pokusech o víkend před Svátkem práce v roce 1971 se „instalatéři“ konečně dostali do lékařských ordinací v Los Angeles a vypáčili skříň s dokumentací, jen aby zjistili, že Ellsbergova složka v ní není.

Vloupání:

Rok 1972 byl rokem volebním a prezident Nixon řekl svému týmu, aby pro vítězství „udělal cokoli“. **Charles Colson**, Nixonův člověk na špinavou práci, přivedl E. Howarda Hunta. Ehrlichman přivedl G. Gordona Liddyho. Liddy byl právník, armádní veterán a bývalý terénní agent FBI. Natolik věřil v Nixonův konzervatismus, že bez

výčitek svědomí porušil zákon, aby zajistil zvolení Nixona prezidentem i ve druhém období. Liddy během své kariéry v FBI jednal nerozumně, například v situaci, kdy se nechal přistihnout, jak využívá zdroje FBI pro ověření minulosti své nastávající manželky. Nikdo v Bílém domě o této bezhlavosti nevěděl, ale všichni si byli vědomi jeho úspěchů při dopadení jednoho z „deseti nejhledanějších uprchlíků“ a toho, že se stal nejmladším členem vedení FBI v historii.

Howard Hunt a **Gordon Liddy** působili jako prostředníci mezi „instalatéry“ a vysokými úředníky Bílého domu. Liddy zorganizoval několik utajených politických operací, nazvaných operace Gemstone, aby očernil demokraty, a to včetně únosu protiválečných demonstrantů, lákání členů opozice na loď s prostitutkami za účelem získání kompromitujících fotografií apod. Tyto operace nebyly nikdy schváleny. Jediný plán, který mu administrativa schválila, byl pokus o získání kompromitujících informací o domnělých tajných operacích demokratické strany. Liddy a Hunt přišli s nápadem⁵ na vloupání do sídla Demokratického národního výboru (DNC) v komplexu Watergate.

Na začátku května 1972 Liddy pověřil Hunta a **Jamese McCorda**, aby nachystali operaci k „napíchnutí“ telefonů DNC a kampaň pro získání fotografií. Díky penězům vysátým z příspěvků na volební kampaň mohli tito muži a pár dalších (včetně několika proticastrovských Kubánců z Miami) nakoupit vybavení, najmout hotelový pokoj v budově přes ulici a zahájit sledování za účelem vytvoření plánu akce. Plán zahrnoval zalepení zámků dveří a výhled z pozorovacího stanoviště v hotelu Howard Johnson naproti Watergate.

Lupiči se 28. května 1972 úspěšně dostali do úřadu DNC a umístili elektronická odposlouchávací zařízení na telefony předsedy DNC Larryho O'Briena a výkonného ředitele Roberta Olivera. Liddy a Hunt se domnívali, že operace byla úspěšná, než zjistili, že štěnice na O'Brienově telefonu nefunguje. Navíc z Oliverova telefonu nezjistili nic podstatného. Bývalý nejvyšší státní zástupce a manažer Nixonovy kampaně **John Mitchell** si prošel informace získané původním vniknutím a sdělil Liddymu, že „jsou bezcenné a nestojí za peníze, které za ně [Nixon] zaplatil“. Na onom setkání Liddy řekl Mitchellovi⁶, že „věci napravi“.

Hunt se nejprve nechtěl do Watergate vracet s tím, že riziko je příliš velké. Liddy trval na svém, a dokonce odpověděl Huntovi, že „Velký muž [Mitchell] říká, že operaci chce“. Hunt svolil a naplánovali další vloupání. Nejprve lupiči zalepili páskou dveře, jejichž zámky otevřeli paklíči, aby se ujistili, že budou mít snadnou ústupovou cestu. **Alfred C. Baldwin** byl na pozorovatelně v hotelu Howard Johnson. Měl dvě obousměrné vysílačky, prostřednictvím první byl ve spojení s McCordem, druhou komunikoval s Huntem. McCord sdělil týmu, že jsou dveře zalepeny, a parta vyčkávala, až bude v budově klid. Čekali do jedné hodiny po půlnoci 18. června 1972, než se kanceláře DNC vyprázdnily⁷.

Několik minut po zahájení operace se jeden člen týmu vrátil do hotelu a řekl, že pásky ze dveří byly strženy. Po několika minutách diskuse se Liddy rozhodl začít znovu s kubánským zámečníkem Virgilem Gonzálezem, jenž měl zámky znovu otevřít, a s kubánským bojovníkem za svobodu narozeným v USA Frankem Sturgisem, sloužícím jako Liddyho ochranka. McCordovo rádio příliš šumělo, takže ho vypnul, což později Baldwinovi zabránilo v tom, aby muže v budově varoval. Po několika minutách už byl tým u zadních dveří do úřadu DNC, aby zde ofotili dokumenty a na telefony přidali další odposlechy. Dveře však paklíčem nešly otevřít, proto je muži vysadili z pantů. Ačkoli se zdroje různí v popisu toho, co se vlastně stalo, McCord v určitou chvíli dveře opět přelepil. Bezpečnostní pracovník Frank Wills si všiml, že dveře byly zalepeny podruhé, a zavolal policii⁸.

Na telefonát zareagovali tři policisté v civilu⁹. Baldwin¹⁰ zřejmě vůbec nepoznal, že ti tři hipíci jsou policisté. Zatímco González otvíral dveře do O'Brienovy kanceláře, další muži pořizovali fotografie. Kolem druhé hodiny ranní dopadli policisté pět mužů a Baldwin vyslal rádiem Liddymu a Huntovi, že ostatní byli zatčeni a že mají utéct. Hunt a Liddy tedy vyklidili prostor. Hunt se po chvíli vrátil do hotelu, aby telefonicky zorganizoval právníky a peníze na kauci.

Baldwin poté odvezl McCordovu dodávku s odposlouchávacím zařízením a usvědčujícími dokumenty do McCordova domu v Rockville v Marylandu¹¹.

Vloupání bylo u konce, začínalo období mlčení.

Krytí:

Když si washingtonská policie uvědomila, že nemá co do činění s běžnými lupiči, zavolala FBI, aby jim pomohla identifikovat zvláštní zařízení, která zatčení měli u sebe. Agent FBI ihned rozpoznal elektronické odposlouchávací štěnice, v adresáři jednoho z lupičů našel Huntovo jméno, a jelikož v hotelu Howard Johnson někdo zahlédl McCorda, prohledal pokoje pronajaté Huntem a našel tam záznamy hovorů. V tu chvíli se poradce Bílého domu **John Dean** právě vracel z Filipín, prezident Nixon čekal na odlet do Washingtonu ve svém domě v Key Biscayne a O'Brien z DNC vykládal komukoli, kdo byl ochoten poslouchat, že ohledně vloupání musí být zahájeno důkladné vyšetřování.

Dne 23. června 1972 debatoval Nixon se svými dvěma nejdůležitějšími poradci - Ehrlichmanem a personálním ředitelem **Bobem Haldemanem** - o tom, jak skrýt zapojení administrativy do celé akce. Dean si uvědomoval,

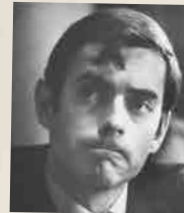
jaký dopad by spojení s vloupáním mělo na veřejné mínění, a probral záležitost s Ehrlichmanem, jenž mu nařídil zničit všechny dokumenty z Huntova sefju v kanceláři „instalatérů“. Dean spolu se zastupujícím ředitelem FBI Patrickem Grayem nakonec všechny dokumenty zničili. I když Nixon zpočátku o vloupání nevěděl, nařídil CIA, aby zdržovala (nebo přímo zablokovala) vyšetřování FBI¹².

Mezitím deník Washington Post informoval, že bezpečnostní poradce Republikánské strany McCord je zodpovědný i za bezpečnost výboru pro znovuzvolení. Mitchell odmítl jakékoli spojení mezi Bílým domem a lupiči. O den později přinesl na tiskové konferenci tiskový mluvčí Ziegler proslulé slovní spojení „třetířadá vloupačka“ a odmítl se o ní vůbec bavit. Dále pak 29. srpna 1972 pořádal Nixon tiskovou konferenci, kde prohlásil: „Mohu kategoricky říci, že (...) nikdo ve štábu Bílého domu, nikdo v současnosti pracující v této administrativě nebyl zapojen do tohoto bizarního incidentu.“ K tomuto závěru došel díky pečlivému vyšetřování Johna Deana. Důkazy, že Dean věc skutečně vyšetřil, však neexistují.

Pátřejte po penězích:

Jakmile bylo krytí plně v běhu a tisk se začal zabývat jinými záležitostmi, Dean, Ehrlichman a Colson začali lupiče vyplácet, aby nemluvili a nemohli obvinít Výbor pro znovuzvolení prezidenta (CRP) ani Bílý dům. Administrativa lhala vyšetřovatelům na každém kroku. Nixon měl v předvolebních průzkumech takový náskok, že všichni věděli, že se stane prezidentem na další čtyři roky a vyšetřování bude po volbách zbrzděno. Zastupující ředitel FBI Gray udržoval Deana v obraze o tom, jak vyšetřování pokračuje, a dokonce mu dával i kopie poznámek vyšetřovatelů a jejich další plány. Administrativa přesně věděla, co se chystá, a byla schopna se na to připravit.

Nicméně Liddy, Hunt a lupiči potřebovali peníze na svou právní obranu a životní výdaje. Proto jim Colson a pokladník CRP **Hugh Sloan** posílali přes Liddyho a různé banky peníze z příspěvků na kampaň. Sloan později vypověděl, že mu Magruder a finanční ředitel Maurice Stans nařídili peníze Liddymu dávat. Aniž to věděli, banky si uchovávaly záznamy o všech transakcích po šest měsíců, což vyšlo najevo během vyšetřování a soudu s lupiči. V určitém bodě vyšetřování byli Liddy, Hunt a pět lupičů propojeni s Výborem pro znovuzvolení.

Nedávno obvinění lupiči byli nyní pod jurisdikcí oblastního soudce Johna Siricy, který měl ve zvyku udělovat dlouhé tresty; přezdívalo se mu Maximum John. S docházejícími penězi a bez účinné pomoci od zaměstnavatelů začal Hunt žádat víc a víc peněz. Řekl příteli Colsonovi: „Chráníme lidi, kteří nesou opravdovou odpovědnost (...) Tahle cesta vede oběma směry.“ Dne 8. prosince zemřela při leteckém neštěstí Huntova žena a úřady v její kabelce našly 10 000 dolarů ve stodolarových bankovkách. Navíc začal McCord poskytovat informace CIA výměnou za zmírnění obvinění vznesených proti němu. Ale kampaň za znovuzvolení pokračovala... Prvního července odstoupil z kampaně „z rodinných důvodů“ Mitchell. Dne 29. září vyšly

v tisku zprávy o tom, jak Mitchell spravoval tajný fond za účelem „špinavých triků“. Poté 10. října oznámila FBI spojitost mezi vloupáním a politickým špehováním. Dne 7. listopadu zvítězil Nixon ve volbách ve všech státech kromě Massachusetts a District of Columbia. V Bílém domě byla cítit úleva, což Nixonovi dodalo odvalu zahájit přestavbu vlády podle jeho představ. Nixon odjel do prezidentského útočiště v Camp Davidu, aby zde rozpracoval své další čtyři roky. Ale potíže teprve začínaly...

Aféra se rozrůstá:

Soudce Sirica a tisk začínali mít jasno v tom, jak moc je skandál kolem vloupání do Watergate zásadní. Těsně před Vánoci řekl Sirica na předsoudním slyšení, že chce, aby porota věděla, jak byli tito muži placeni, jaké byly motivy těch, co je platili, a kdo vlastně s plánem přišel. Na začátku procesu Sirica stále neměl na tyto otázky odpovědi.

Když proces začal, deník New York Times uveřejnil zprávu o tom, že kubánští Američané zapojení do vloupání byli na výplatní listině CRP a že pro jejich aktivity existoval tajný fond disponující 900 000 dolary. Reportáž rovněž zmínila řetězec rozkazů vedoucí od Barkera k Huntovi, Liddymu, Colsonovi a nakonec k Mitchellovi. Administrativa i Mitchell historiku rezolutně popřeli. Poté, co reportáž vyšla, byli všichni obvinění uznání vinnými. Soudce Sirica zuřil a odložil jejich odsouzení, aby zjistil, zda nedokáže o konspiraci najít více informací.

Ve stejné chvíli byli demokraté, kteří ovládali obě komory Kongresu, dychtiví očernit administrativu. Senát hlasoval v poměru hlasů 77:0 pro zahájení zvláštního vyšetřování vedeného senátorem Samem Ervinem ze Severní Karolíny. Nixon se sice senátního vyšetřování obával, ale věděl, že výpovědi začnou až za několik měsíců. Doufal v použití své obvyklé taktiky zastrašování a diskreditace oponentů, aby dále zredukoval své politické problémy. Nixon vycítil příležitost

odlákat pozornost veřejnosti a jmenoval Graye na pozici výkonného ředitele FBI. Málo si ovšem uvědomoval, jakou příležitost tím poskytl demokratům v Senátu.

Gray postrádal bezohlednost a inteligenci typické pro členy Nixonovy administrativy. Dne 28. ledna sdělil senátorům, že poskytoval Johnu Deanovi zprávy o průběhu vyšetřování Watergate. Senátoři nemohli uvěřit tomu, co slyší, a předvolali Deana k výslechu, ale Nixon to odmítl na základě důvěrnosti mezi obhájcem a mandantem a práva mlčenlivosti. Dne 8. března informoval Gray senátory, že i Ehrlichman měl přístup k vyšetřování FBI.

Dne 20. března vedl Sirica soud, kde měl odsoudit sedm mužů za vloupání do Watergate. Teatrálně sdělil shromážděným, že by rád přečetl dopis od McCorda. V dopise stálo, že sedm obžalovaných cítilo politický tlak na přiznání viny, že několik z těch, kteří vypovídali, se dopustilo křivého svědectví, a další, kteří byli zapojeni do plánování a financování vloupání, v tomto případě vůbec nevyovídali, a to včetně personálu Bílého domu. Soudce poté přelíčení přerušil, aby umožnil všem reportérům zatelefonovat do redakcí své zprávy. Sirica tím mile překvapil jak Bílý dům, tak novináře samotné.

Po přestávce Sirica všechny odsoudil k maximálním trestům s podmínkou možného přehodnocení po třech měsících, s výjimkou Liddyho. Soudce Sirica prohlásil, že rozsudky mohou být zkráceny v závislosti na výpovědích, které obžalovaní poskytl Ervinově komisi.

Než Sirica přečetl McCordův dopis, Woodward a Bernstein z Washington Post byli jedini, kdo psali články o mlžení a konspiraci. Velice se při tom spoléhali na zdroj nazývaný Deep Throat. Noviny jako Chicago Tribune tiskly články vycházející z oficiální verze událostí a byly v přímém rozporu se zprávami Postu. Ve skutečnosti většina listů vloupání vůbec nevěnovala pozornost v naivní víře, že úřadující prezident by neporušil zákon tak nehorázně amatérským způsobem. I přes Nixonův trvalý souboj s tiskem se noviny zdráhaly postavit se prezidentovi. Nicméně jakmile byl veřejně přečten McCordův dopis, tisk se plně vložil do vyšetřování administrativy. Vztahy mezi tiskem a Nixonem, které nikdy nebyly nikterak srdečné, se ještě zhoršily.

Ervinova komise měla nyní McCordovo doznání a Grayovo potvrzení vládního dohledu nad vyšetřováním FBI. Administrativa cítila potřebu prosadit se v Senátu a 28. března nechal Nixon Ehrlichmana, aby řekl nejvyššímu státnímu zástupci Richardu Kleindienstovi, že nikdo v administrativě neměl o vloupání poněti. Nixon si neuvědomil, že jeho čas prosadit se již vypršel.

Masakr sobotní noci:

Uprostřed aféry Watergate byl Nixon nucen vypořádat se s narůstajícími zákonnými problémy svého viceprezidenta Spira Agnewa z Baltimoru ve státě Maryland. Deník Wall Street Journal vydal článek popisující tajné vyšetřování Agnewa z doby, kdy byl guvernérem Marylandu. Krátce nato se objevilo nařčení, že Agnew už jako viceprezident bral úplatky. Baltimorský federální prokurátor získal proti Agnewovi výmluvné důkazy. Agnew s obviněním bojoval a veřejně prohlásil: „V případě obvinění neodstoupím!“ Nakonec souhlasil s rezignací 10. října 1973, aby se vyhnul vězení, a stal se prvním viceprezidentem, který tak učinil kvůli zločinnému jednání¹³.

Nixon a Cox se dohadovali kvůli předvolání a Nixon požadoval, aby od něj Cox ustoupil. Cox odmítl.

Třináctého dubna se Magruder svěřil státnímu zástupci, že se osobně dopustil křivé přísahy. O čtyři dny později sdělil Dean Nixonovi, že také spolupracoval se státními zástupci. Po několika týdnech nerozhodnosti Nixon propustil své tři nejvýznamnější poradce, Ehrlichmana, Haldemana a Deana, a požádal o rezignaci nejvyššího státního zástupce. Ve stejný den ustanovil zastupujícím nejvyšším státním zástupcem Elliota Richardsona a dal mu svolení najmout zvláštního poradce pro vyšetřování vloupání do Watergate. Richardson najal Archibalda Coxe.

Ervinova komise vysílala všechna slyšení mezi 17. květnem a 7. srpnem 1973 v televizi. Podle odhadů sledovalo alespoň část slyšení 85 % všech Američanů vlastních televizor. Klíčovým svědkem komise byl Dean. Řekl světu o nahrávacích zařízeních i o informacích, které administrativa měla o zatajování a o křivých svědectvích svých členů. Největší novinkou bylo přiznání nahrávacích zařízení v Oválné pracovně. Senát a americká veřejnost byly tímto přiznáním šokovány. Komise i zvláštní poradce si nahrávky ihned nechali obstarat. Nixon odmítl a dovolával se výsady mlčenlivosti. Cox a komise podali žalobu. Nyní byly nejvýbušnější důkazy v rukou soudu.

Nixon 20. října 1973 nařídil nejvyššímu státnímu zástupci Richardsonovi, aby Coxe propustil. Richardson raději odstoupil z funkce, než aby tak učinil. Nixon totéž nařídil Richardsonovu zástupci, ale ten odstoupil také. Nakonec Nixon našel dostatečně vysoce postavenou osobu, která byla ochotna Coxe propustit, a tou byl vrchní právní zástupce Robert Bork. Tisk a demokraté byli propuštěním pobouřeni a Nixonovy preference dál klesaly.

V pokusu znovu nastolit nějakou důvěryhodnost umožnil Nixon přijetí Leona Jaworského, zapáleného republikána, aby vyšetřování převzal. K Nixonovu zklamání se Jaworski chopil povinností odpovědně, a stal se tak pro Nixona ještě větším problémem.

Konec:

Dne 20. července 1974 Nejvyšší soud Spojených států jednomyslně rozhodl, že Nixon musí nahrávky uvolnit, což dodržel. Jakmile byly nahrávky zveřejněny, diskutovali Nixon a jeho poradci Alexander Haig a Henry Kissinger o tom, jakou zvolit strategii ve světle článků impeachmentu, které v únoru schválil justiční výbor Sněmovny reprezentantů. Nixon byl vskutku ve střetu zájmů.

Uvolnění Nixonových nahrávek vyvolalo bouři v tisku a na veřejnosti. Zejména zde byla osmnáct a půl minuty trvající mezeru v nahrávce z 20. července 1974. Nixonova osobní sekretářka

Rose Mary Woodsová vzala odpovědnost za vymazání na sebe. Woodsová vypovídala, že vymazání bylo neúmyslné. Pro fotografy předvedla „natažení“, které mohlo mezeru způsobit. Mnozí experti a Nixonovi odpůrci byli ke tvrzení Woodsově skeptičtí a předpokládali, že vymazání bylo záměrné.

Posledním hřebíčkem do rakve Nixonovy administrativy byl 5. srpen 1974, kdy byla uvolněna nahrávka z 23. června téhož roku, známá jako Smoking Gun. Nixon nahrál celý rozhovor s Haldemanem; hovořili o vzloupání do Watergate a jak budou záležitost tutlat. Všechny Nixonovy lži byly odhaleny a veřejnost se začala dožadovat impeachmentu. Dva republikánští senátoři a jeden kongresman navštívili Nixona o dva dny později a sdělili mu, že ústavní žaloba projde Sněmovnou a jeho usvědčení v Senátu položí celou

Zdroj: Getty Images

administrativu. Povzbuzovali jej, aby rezignoval a uchránil tak Republikánskou stranu a sebe samotného před zostuzujícím impeachmentem.

Sedmého srpna 1974 se stal Richard Nixon jedinou osobou, která kdy odstoupila z úřadu prezidenta Spojených států.

Poznámky pod čarou

- 1 Ačkoli je zde výraz „aféra“ použit v singuláru, plurál „aféry“ by byl vhodnější kvůli lavině skandálů, které zahrnovaly mnohem víc než jen vzloupání do kanceláře politického rivala.
- 2 Pentagon Papers byly odtajněny a můžete je nalézt na webových stránkách amerických Národních archivů: <https://www.archives.gov/research/pentagon-papers>.
- 3 Americká armáda má mnoho stupňů utajení. Používáme zde standardní „přísně tajné“ na znamení, že k prohlížení dokumentů byla potřebná nespécifikovaná bezpečnostní prověrka.

- 4 Název údajně pochází z konverzace Davida Younga s jeho babičkou. Zeptala se: „Co vlastně děláš v Bílém domě?“ Odpověděl: „Pomáhám prezidentovi zastavit nějaké úniky.“ – „Aha, takže jsi instalatér.“ Jméno zůstalo.
- 5 Liddy ve své knize Vůle (Will) tvrdí, že s plánem přišel Jeb Magruder, zástupce ředitele Výboru pro znovuzvolení. Magruder odmítl, že by plán vytvořil, ale posvětil jej.
- 6 Mitchell popřel, že by věděl cokoli o napíchnutí kanceláři DNC, ale Magruder a Liddy tvrdili opak.

7 Liddy a tým se domnívali, že se v DNC pracuje dlouho do noci, ale byl to jen dobrovolník, který používal úřední dálkové linky, aby si vyřídil hovory s přáteli po celé zemi. Dálkové hovory byly v roce 1972 velice drahé.

8 Na začátku zábavného sledu událostí Wills nejprve zavolał svému nadřízenému, že našel zalepené dveře. Ten mu řekl, ať to ještě ověří a zavolá znovu, kdyby našel další zalepené dveře. Wills narazil na dobrovolníka z DNC, který si zde vyřizoval hovory, a rozhodli se spolu zajít na jídlo do hotelu Howard Johnson naproti přes ulici. Wills si až za hodinu vzpomněl, že měl zkontrolovat dveře. Kdyby tak učinil ihned, o druhém vloupání se policie nemusela vůbec dozvědět.

9 Byli to seržant Paul Leeper, strážník John Barrett a strážník Carl Shoffer.

10 Baldwin vypovídal a stal se jediným členem party lupičů, který nebyl odsouzen.

11 FBI nikdy nenašla McCordovu dodávku. Ztratila tak mnoho měsíců a potenciálně důležité dokumenty o zapojení Bílého domu do vloupání.

12 Nixon a někdejší ředitel FBI Hoover spolu nevycházeli a nedůvěřovali si. Až po Hooverově smrti začal Nixon uplatňovat v úřadu svou moc, ta však byla omezená.

13 Viceprezident John C. Calhoun rezignoval 28. prosince 1832 z důvodu hlubokého nesouhlasu s politikou Andrewa Jacksona.

Doporučené zdroje dalších informací:

Watergate je fascinující látka, kterou můžete studovat roky. Zde jsou zdroje vycházející z této historické události (v angličtině):

John Dean, *Blind Ambition: The White House Years*. New York, Simon & Schuster 1976

Fred Emery, *Watergate: The Corruption of American Politics and the Fall of Richard Nixon*. Londýn, Random House 1994

Bob Woodward a Carl Bernstein, *All the President's Men*. New York, Simon & Schuster 1974

Richard Nixon et al., *Transcripts of the White House tapes*. Washington DC, National Archives
<https://www.archives.gov/open/nixon/37-wht-dataset-conversationlist.html>

Select Committee on Presidential Campaign Activities, *Gavel-to-Gavel Televised Sessions*. Washington DC, American Archive of Public Broadcasting
<http://americanarchive.org/exhibits/watergate>

PODĚKOVÁNÍ

Autor hry: Matthias Cramer

Grafika: atelier 198

Vývoj a pravidla: Viktor Kobilke

Stručné životopisy (str. 11-15): Andrew Ranks

Historické souvislosti (str. 16-23): Phillip Millman

České vydání: FOX IN THE BOX, web: www.foxinthebox.cz, mail: info@foxinthebox.cz

Překlad: Michal Kohoutek, David Hanáček

Korektury: Kateřina Kadlecová

Grafická sazba a úpravy: David Hanáček

